

[Hagbart Berg.]

denne Plads vilde hævde, at naar Socialdemokrater og Radikale fører en saadan Nedsættelsespolitik, er det noget ganske andet, end naar Venstre gør det, og vi har vist ogsaa lagt Mærke til, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard har en egen Form at forhandle paa. Forholdet er det, at jo mere umulig den Opgave er, som det ærede Medlem har den forsvare, des højere skruer han sig op, og naar det er ganske haabløst at føre et Forsvar for det ærede Medlems Politik, bliver han forbavset og udtaler, at det er ham ganske ubegribeligt, at nogen i dette høje Ting kan have en anden Opfattelse af Problemet end det ærede Medlem og de Medlemmer, der nu *har* en anden Opfattelse, ja, de savner de mest elementære Forudsætninger for at sætte sig ind i det paagældende Problem. Jeg tror, at det ærede Medlem — ikke for min eller for deres Skyld, men for sin egen Skyld — skulde afholde sig fra denne politiske Metode; efter hvad jeg har bragt i Erfaring, er det visse Boksetricks, det ærede Medlem har lært i Amerika, men jeg tror ikke, de egner sig til Omplantning i dansk Jordbund. Nej, enhver her kan meget vel forstaa at vurdere de forskellige Problemer efter deres Indhold. Der er ikke et eneste Medlem i denne Sal, som ikke er klar over, hvorledes hele vor Skattepolitik er bygget op. Hvad enten vi tager Indkomstskatten til Staten eller til Københavns Kommune eller til vore Kommuner rundt om i Provinsen, er Forholdet det, at der med Tilslutning fra alle Sider er bygget en Beskatning op, som hviler paa Vestrens Hovedkrav: Skat efter Skatteevne. Som Følge deraf har vi en stærk Progression i vor Beskatning. F. Eks. er der i Satserne for Indkomstskat til Staten en Stigning fra 0,4 pCt. til 25 pCt., i Københavns Kommune er der en Stigning fra 1½ pCt. til 25 pCt., og rundt om i vore Købstæder og Landkommuner tilstræber vi den samme Virkning derved, at der er afsat Beløb for Kommunerne frie Skøn — der er betydelige Nedsættelsesprocenter, og der er betydelige Forhøjelsesprocenter. Altsaa fra alle Sider har vi været enige om en Beskatning af den Karakter, at de, der har den ringe Skatteevne, skal svare et lille Beløb, og de med de store Indtægter skal betale forholdsvis langt mere, altsaa ikke blot større Beløb, men efter en stigende Progression. Og vi har hævdet, at denne Beskatning er ligelig, fordi Manden med den ringe Skatteevne kommer til at betale lige saa meget efter de Muligheder, han nu har for at betale, som den rige Mand.

Men saa vil man ogsaa forstaa, at naar

vi gaar den omvendte Vej, altsaa gaar i tilbagegaaende Retning med vore Skatter, kan det ikke blive anderledes, end at Lettelserne maa staa i Forhold til, hvad der betales. Hvis man mener, det er rigtigt, at vi har opbygget vor Beskatning paa den Maade, vi har, maa deraf ganske naturligt følge, at man ogsaa mener, det er rigtigt at gaa efter den samme Linie, naar vi gaar tilbage. Det vil jo være haabløst baade for det ærede Medlem Hr. Dahlgaard og andre at benægte, at frem og tilbage er lige langt, men det er netop det, man gør fra den Side, naar man siger, at vi fører en udemokratisk Skattepolitik. Venstre ønsker aldeles ikke at angribe hverken Københavns eller Frederiksbergs Kommunalbestyrelser, fordi de gaar til en Nedsættelse af den personlige Beskatning af den Karakter, at Lettelsen bliver størst for dem, der betaler mest i Skat, men jeg vil sige ganske ligefrem, at hvis de Herrer herefterdags vil angribe os, fordi vi gaar til Skatnedsættelser, og ganske aabenlyst arbejder for en Nedsættelse af den personlige Indkomstskat baade til Staten og til Kommunen, saa skal de Herrer blive dyppet i deres eget Fædt med de Eksempler, vi har her fra København, der er overordentlig tydelige og overordentlig gode. Jeg tror derfor, at man hellere skulde afholde sig fra disse Metoder, thi alle er fuldkommen klare over, hvor farisæisk den Forargelse er, som de Herrer her har baaret til Skue. Det er interessant at se, hvorledes man her i København undskylder, at man er gaaet til denne Nedsættelse, med, at man her fremfor andre Steder først er gaaet til en Lettelse i den indirekte Beskatning. Heller ikke paa dette Omraade skal man imidlertid fra socialdemokratisk og radikal Side faa Lov til i Fremtiden at føre en Politik med dobbelt Bund. Man kan nu en Gang ikke staa paa Raadhuset som Repræsentanter for disse Partier og arbejde for Priser paa det nødvendige Forbrug, som bringer et meget stort Overskud i Kommunens Kasse, og samtidig som Repræsentanter for de samme Partier staa paa Christiansborg og blive yderst forarget over, at man lægger Skat paa det fattige Barns Bismarcksklumper eller forhøjer Cigarettskatten med 1/3 Ø. eller saa. En saadan Politik er fuldkommen uholdbar, og derfor maa vi ogsaa have Lov til at belyse den. Nu hørte jeg ganske vist det ærede Medlem Hr. Stauning, da han havde Ordet første Gang under denne Sags Behandling, sige, at før vi gaar til en Lettelse i Indkomstskatten og de personlige Skatter, maa Priserne